

Josep Torrent és un escriptor molt prolífic. Diu que escriu per plaer i que té més idees que temps. CRISTINA VILA

«Escrivint m'ho passo molt bé, aleshores tot flueix»

ENTREVISTA

Cristina Vila
FIGUERES/L'ESCALA

■ La darrera novel·la de Josep Torrent, *La mel és més dolça que la sang*, va rebre el primer premi Agustí Vehí de novel·la negra. Divendres el presenta a la Llibreria Vitel·la de l'Escala (20.00 hores).

■ *La mel és més dolça que la sang* va néixer ja fa temps.

■ Cert, fa quatre anys que estava escrita. Fins i tot l'Agustí l'havia llegida. El vaig presentar a dos premis importants i havia quedat finalista a concursos de l'Hospitalet i Vilafranca, però sabia que era bona. Vaig enviar-la, finalment, al premi Agustí Vehí.

■ És la seva tercera novel·la negra. Veig que s'ha enganxat al gènere.

■ Sí, tot i que vaig començar fent literatura infantil i juvenil durant molts anys. El 2009 vaig provar el gènere guanyant el premi de novel·la de Terrassa per *La Miriona mata els dimarts*.

■ Venint del juvenil i l'infantil, sembla una distància molt gran.

■ Sí, però en continuo fent. Vaig començar amb un conte per la Laura quan tenia 10 anys i me'l va publicar Vaixell de Vapor, *El príncep de Vilamaniscle*. És una novel·la juvenil i se'n van fer cinc edicions en catorze anys.

■ Quins inicis més exitosos. Però com va interessar-se per escriure?

■ Casualitats. Pel Sant Jordi del 1992 em van regalar *El senyor dels anells*. Tenia un mes de vacances i vaig devorar els tres volums. Aleshores se'm va acudir escriure el conte. Només tenia clar el títol i que el protagonitza-

ria un personatge que m'havia inventat quan ella era molt petita.

■ I no havia escrit mai abans?

■ Mai, mai. A l'escola, la redacció de la Coca-cola i tampoc no m'havia interessat. El fet que et publicuin un llibre fa una il·lusió terrible. Des d'aleshores, he llegit molt sobre com aprendre a escriure, crear personatges...

■ És un pas necessari?

■ O faig les coses bé o no les faig. Disfruto molt aprenent a escriure i documentant-me. En aquest cas, m'he documentat molt sobre Dalí i el món dalinià, sobre Macedonio Fernández que segueix sent el gran desconegut i ho continuarà essent. Feia temps que li donava voltes a escriure sobre el museu:

■ Haver estat policia l'ha ajudat?

■ T'estalvia documentar-te d'una matèria que domines tècnicament. Així és més fàcil no dir bestieses. Ara fa 10 anys que vaig deixar la policia i porto Protecció Civil. Em dona temps per escriure.

■ El caporal Damià Sorrell, protagonista del llibre, no és nou.

■ No, és el mateix als tres que he escrit. Aquest el vaig fer entremig, però ha estat l'últim a sortir.

■ Guanyar l'Agustí Vehí és especial?

■ Sí, em va fer molta il·lusió.

■ És més una novel·la policíaca.

■ Sí. A la negra, hi ha una part important de crítica social i jo no hi entro. És el cas d'un robatori amb assassinat i la seva investigació.

■ Com neix la trama?

■ Anar-hi rumiant.

■ Què hi ha de realitat i de ficció?

■ Tot és possible.

■ Quan crea els personatges, s'inspira en algú concret?

■ Busco que sigui un policia creïble, no m'inspiro en ningú real, a mi em costa. M'agrada que el lector vegi com és el personatge a mesura que fa coses.

■ És una novel·la força coral.

■ El cas d'un assassinat és un treball d'equip, de molta gent, però jo ho he simplificat. Deixo clar que un delictes com un crim l'investiga un equip i, en aquest cas, la comissaria de Figueres.

■ Els lectors empordanesos reconeixen molt bé els escenaris. L'ha ajudat a l'hora d'escriure?

■ Sí. A mi m'agrada trepitjar els llocs on passen els fets, m'ajuda.

■ Li interessa explorar el vessant psicològic dels personatges?

■ En el cas d'en Damià he mostrat la seva vida íntima i personal. És interessant per a mi i per al lector.

■ Vostè ja coneixia bé l'obra de Dalí.

■ Sí, però m'ha ajudat a estimar encara més l'obra daliniana. He visitat i resseguit un grapat de vegades el museu. I sóc dels Amics dels Museus Dalí dels inicis.

■ En escriure, va cuidar el ritme?

■ Sí, però no em suposà esforç. Jo m'ho passo molt bé escrivint, tot flueix. Hi vaig treballar 15 mesos.

■ Promoure ara el llibre quan el va escriure fa quatre anys...

■ Confesso que l'he acabat de llegir fa dues setmanes amb els darrers retocs fets per l'editorial.

■ Satisfet?

■ I tant.